

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXX.

V Ljubljani, 4. sušca 1887.

List 9.

Poziv.

Bratje duhovni! Verni kristjani!

Slišali in čitali ste mili glas svojega višega pastirja. Naš milostni knez in škof so povzdignili navdušeno krasno zastavo, pod katero vas vabijo, da se pod varstvom sv. Družine pridno zbirajte in se serčno branite nevarnost, ki preté vaši vsestranski sreči. Z vneto besedo vam popisujejo žalostne nasledke močno razširjenega pijančevanja za zdravje in poštenje, za dušo in telo, za čas in za večnost. Z očetovsko ljubeznijo opominjajo vse, svaré še ne vdane tej strasti, budé že sužnje slabe navade, vsim svetujejo pomočke in zdravilo; vse vabijo pod lepo zastavo sv. Družine, Jezusa, Marije in Jožefa; saj je le v Jezusu zveličanje; z Jezusom biti je sladek raj, brez Njega biti je živ pekel (Tom. Kemp.); saj je Marija mila mati vsih, pravičnih in grešnikov, katero slehern dan kličemo: prosi za nas! sv. Jožef pa je varh Jezusov, ženin Marije D, zavetnik Jezusove skrivnostne neveste, sv. cerkve, vsim vzvišen zgled v življenji, doželjena pomoč ob smertni uri. — O kako srečne bi bile kerščanske družine, ko bi si pogosto jemale v nauk in zgled sv. Družino; živele bi v lepi edinosti in ljubezni, v zadovoljnosti in potrpežljivosti; dobri otroci bi rastle v pokorščini in v strahu Božjem, bogoljubne in modre matere bile bi po Marijnem zgledu sreča in blagoslov svoje hiše, kateri pomagajo k vsestranski sreči; s sv. Jožefom bi bili možje pravični in zmérni, za vse dobro skerbni in zvesti do smerti. Kako bi se lepo in veselo spremenila dosedanja podoba kerščanske družbe, enega duha in serca bi vsi bili; povernili bi se srečni prvi časi kerščanstva, katerih je tolikanj potreba.

Duhovni bratje! Naš viši pastir in vodja, milgsp. knezoškof, so vam izročili ustanovitev te nove važne družbe in bratovščine. V vaših rokah je zdaj ta težka pa nadepolna naloga, da z vso modrostjo in vnemo začnete ustanovljati potrebno družbo treznosti, braterno sv. Družine, in s tem ustavite veliko hudega za dušo in telo, ter spet obudite kerščanskega duha v raznih družinah. Bodite goreči misijonarji pri tem koristnem početji, delajte z vstrajno navdušenostjo slavnega apostelja treznosti P. Mathew-a, ki je s tako prečudnim vspehom zverševal svoje delo v raznih deželah. Poslužite

se lepe priložnosti, ki vam je zdaj na ponudbo; „glej, zdaj je čas prijeten, zdaj so dnevi zveličanja,“ kdo vé, ali se še kdaj vernejo? Ne izgovarjajte se kakor evangeljski delavci v nogradu; saj ste vsi poklicani in povabljeni. Ne bodite malosserčni, misleč, da nič ne bo zdalo! Res na prvi mahljej močno drevo ne pade, stanovitnost pa vse premaga; in ker zgoli človeški trud ne zadostuje, živo izročujte svoje početje sv. Družini Jezusu, Mariji in sv. Jožefu, potem ni mogoče, da bi ves trud ostal brez sadú. Bog bo blagoslovil mali začetek, da bo iz mladega drevesca postalo košato drevo, ki dobro oskerbljeno bo rodilo čedalje več sadú, vam v veselje, vernim v prid.

Verni kristjani, bitko čutite, da vas stiskajo različne nadloge, zdaj pomanjkanje, zdaj bolezen, tú prepír, tam nezvestoba; želite si polajšanja, iščete si pomoči; pa verjemite, da naj več tega terpljenja ste sami krivi, namreč vaši grehi; ko bi se pregreha nehala, bi jenjal veči del človeških nadlog. Med pregrehami pa gotovo nobena več hudega ne zadolži, kakor pijanost, nezmer-nost. O ko bi ljudje trezni bili, koliko menj bi bilo hudega na svetu, koliko menj preklinjevanja in pohujšanja, koliko menj revščine in bolezní, menj prepíra in žalosti, sploh koliko menj nesreč in pregréh vsake verste! Glejte, verni kristjani! Vaš viši pastir vam v svojem izverstem listu živo popisujejo vse to, in vam v zdravilo priporočajo braterno zmérnosti ali sv. Družine; vaši duh. pastirji vam bodo še to posebej na serce pokladali in vas vabili v družbo treznosti. Ne preslišite tega očetovskega glasú, ne obotavljajte se kot leni hlapci ali pa nespametne device; ne izgovarjajte se farizejsko s svojo pravico; saj smo v družbi vsi eno telo, in kar ti storiš, bo drugim koristilo; ne sramujte se dobre vstanove, ki utegne odverniti toliko hudega od kerščanskih hiš. Vdeležili se bote po nji vsega dobrega, kar se bo v tej družbi opravljalo in zverševalo. S pogostnim ozirom na podobo in zgled sv. Družine ji bodo tudi vaše družine čedalje bolj podobne prihajale, mir in ljubezen bo v njih kraljevala, božji blagoslov bo pri vaših družinah; zadovoljni bote v življenji, utolaženi v smerti, srečni v večnosti in večno hvaležni sv. Družini Jezusu, Mariji in sv. Jožefu!

—a—

Salezijanski bratje in misijonski sodelavci Boskovi.

(Konec.)

d) Odpustki te bračovščine.

Popolni odpustki:

1. Na Božič, novega leta dan, o sv. 3 kraljih, o veliki noči, binkošti, o vnebohodu, na praznik sv. Trojice in presv. R. T. dan.

2. O vseh Marijinih zapovedanih praznikih.

3. O vseh godovih aposteljnov, v dan sv. Jožefa, sv. Frančiška Ksav., sv. Alojzija, o vseh svetih in vernih duš dan, enkrat vsaki mesec. Popolen odpustek tudi zadnjo uro.

4. Dobivajo salez. sodelavci lahko vse one odpustke, kakor jih dobivajo tretjerodniki sv. Franč. Asis.

5. Popolne odpustke na dan pristopa v družbo.

6. Popolne odpustke za vsacega družbenika mašnika pri vseh ss. mašah; popolne odpustke nadalje za vsako nedeljo v letu in za vsak dan velicega tedna.

7. Popolne odpustke dobi vsak, kedor odmoli enkrat sedem spokornih psalmov ali pa rožni venec, ali pred sv. R. T., ali pa pred podobo Križanega.

Nepopolni odpustki:

1. Nepopolnih odpustkov 300 dni za vsak zdihljaj: „Marija, pomoč kristjanov, prosi za nas!“

2. 40 dni za vsako obiskanje sv. R. T.

To so pravila in sadovi te bratovščine. Nje namen je varovati mladino, zlasti mladino po mestih, ki je dandanes v toliki nevarnosti. Poguba ji preti po vseh straneh: preti doma, preti v šoli, preti na ulici — povsod je polno zapeljivcev navlaščnih in nenavlaščnih, ki hočejo pridobiti za-se otroška serca. In ta so tako slaba, majajo se sim, majajo se tie — otroška nedolžnost in nepopačenost, kako hitro je zapravljen med popačenim svetom. In vendar je tolike važnosti, da se že v mladem sercu vcepi strah Božji, da se mu vdihne ljubezen do pobožnega življenja. — „Čigar mladina, tega prihodnost“ — to resnico poznajo natančno naši nasprotniki in se vedó tudi ravnati po nji. Ti skušajo otrokom ukrasti Boga, meneč s tem osrečiti človeštvo, — ali slepci sami si kopljejo jamo pod svojimi nogami. Tista obečana prihodnost nam že kaže v poveršnih obrisih svoje obličje — ali groza nas je pred njim. Sreča gine in revščina raste. zadovoljnosti nikjer, miru nikjer...., pa vse to so začetki, kaj bo še prišlo! Zlo postaja vedno hujše — in mi bomo mar deli križem roke in gledali, kako se utapljaajo ljudje v brezverstvu. Ne, ne — tega ne smemo! Prijeti se moramo dela, in začnimo pri mladini. „Čegar je mladina, tega prihodnost“ — to načelo velja tudi za nas. Če si hoče pridobiti Cerkev krepek naraščaj, skrbeti mora, dokler je še čas — mladina mora biti njena.

In po tem načelu deluje Don Bosko. S katerim vapehom, smo že povedali. Vse njegovo življenje je eno blago delo, ki ne namerava družega, kakor skazovati čast Bogu in poverniti mir in srečo človeškemu sercu. In kedor v tem oziru kaj stori, kedor v ta namen kaj daruje, zagotavljen sme biti, da daruje za blagi namen. In Gospod, ki je obljubil, da hoče poplačati vsak kozarec hladne vode, mu ne bo odrekel plačila v nebesih.

Slava Kranjcev na Dunaju.

(Govoril v kat. družbi 9. sveč. 1887 Jož. Pihlar.)

(Konec.)

Valvazor piše, da pri vasi Lokve stoji več orehov, in vsa ta drevesa o pravem času ozelené in cvetó,

razun enega samega, katero še le o kresu začne pogajati; potem pa tako naglo, da druge svoje sosede dobiti in z njimi vred v ravno tem času sad rodi.

To je gotovo čudovito, pravi dunajski govornik, čudo nad čudo pa je, da je v vojvodini Kranjski lovorjevo drevo, katero seže do nebes, in vsi Kranjci varno prebivajo v njegovi senci.

To drevo je sveti Mohor ali Hermagora, posebni patron predrage vojvodine Kranjske. On in njegovi učenci so Kranjcem, ki so bili pogani, prižgali luč svete vere. Stari poganski naravoslovci so mislili, da v to drevo nikoli ne trešči. Fulmina non metuo, pellunt ea germina lauri. — Po slovensko bi se reklo: Strele se ne bojim, ko pod lovorjevim germom stojim. Ravno tako so Kranjci varni pred hudim pod varstvom svetega Mohora.

Zapustivši nekoliko slavnostni govor, naj mi bode dovoljeno, da tu nekaj opomnim... Pred blizo 200 leti izrečena primera visokega, čez vse Kranjsko se razprostirajočega drevesa s svetim Mohorom se mi vidi nekako preroška.

Družba se nahaja sedaj v slovenski deželi, katera šteje toliko udov, kolikor ne kmalo kaka druga družba. Gotovo je nam vsim znana družba, katera ima na čelu ime svetega Mohora. Družba svetega Mohora je enaka tistemu, čez vse slovenske dežele in tudi čez meje teh dežel se razprostirajočemu drevesu, katero drevo rodi obilno blagonosnega sadu, to je, prinaša po največ v dobrem duhu pisanih in vmés tudi molitvenih kljig vernim Slovincem v mesta, terge in vasi, tje do samotnih bajtic.

Ker sem od današnjega predmeta že malo ua stran zakrenil, naj pa tu še izrečem svoje iskrene želje, s katerimi se bode, častiti poslušalci, gotovo strinjali, to je, da bi tudi naše društvo, katoliška družba v povzdigo katoliške zavesti in v prid kerščanskega življenja v beli Ljubljani in po deželi bolj in bolj naraščala, in omenjenemu lovorjevemu drevesu enaka postala. In ker se nadjamo, da so besede prečastitih govornikov o priliki občnega zbora našega društva 26 pretečenega mesca gledé katoliške zavesti in katol. delovanja globoko v serca segale, smemo upati, da se bodo takrat izrečene želje vresničile tudi gledé vstanovitve še političnega katoliškega društva; in to čim preje, tim bolje, da se ne bi tako zgodilo, kakor se bere v sv. evangeliju:

Kadar so pa ljudje spali, prišel je sovražnik in je zasejal ljulike med pšenico.

Podajmo se zopet k slavnostnemu govoru.

Sloveci Pater Abraham nadaljuje: Narrabo it d. Naznanoval bom tvoja čuda. Znamenito je, da se v Kranjski deželi najde veliko zlatega, srebernega, bakrenega denarja od starodavnih časov, od časov rimskih cesarjev. — Čudo nad čudo pa je to, da je Kranjska dežela v posestvi enega denara, kateri je več vreden, kakor celo kraljestvo. Ta denar je pa sveti škof Nikolaj, in so Kranjci po njegovi priprošnji veliko zakladov, to je, milosti od Boga prejeli, kajti priprošnje svetih veliko pri Boga premorejo.

Kakor so starašini mesta Kafarnauma Gospoda Jezusa Kristusa prosili za rimskega stotnika (Luk. VII pogl.), čigar hlapec je bil smertno bolan, rekoč: Gospod, vreden je ta stotnik, da se usmiliš njegovega hlapca, — kajti glej, naklonjen je našemu ljudstvu, zidal nam je shodnico (sinagogo) i. t. d., — ravno tako bode tudi sveti Nikolaj pred Božjim obličjem prosil, rekoč: Vsegamogočni večni Bog; vredni so Kranjci, da jim te in une milosti deliš, glej, kako tebe častijo s tem, da so meni na čast zidali v svoji deželi cerkve, celo stoljno

cerkev v glavnem mestu Ljubljani, kapiteljsko cerkev v Rudolfovem in več drugih.

Iz tega se vidi, kako mogočni priprošnjik je sveti Nikolaj predragi vojvodini Kranjski.

Narraba itd. Naznanoval bom...

Še mnoge druge znamenitosti in čuda so v Kranjski deželi, med katere se mora posebno šteti živo srebro, ki se pridobiva v Idriji, — tudi se v tej deželi koplje železo, bakro, svinec, itd. Čudo nad čudo je pa to, da se v vojvodini Kranjski nahajajo hiše, katere so iz čistega zlata.

Nam katoliškim kristjanom je dobro znano, da se preblazena devica in mati Božja v lavretanskih litanijah časti tudi z naslovom: „Domus aurea. — Hiša zlata.“

V Ljubljani je šest milostnih podob Matere Božje, med katerimi najbolj slovijo podoba žalostne Matere Božje pri sv. Florijanu, in je bil že marsikteri žalosten na priprošnje te žalostne Matere svojih žalosti rešen.

Blizo Ljubljane, na Dobravi, je sloveča Božja pot Naše ljube Gospé, in na Kranjskem je veliko enacih milostnih krajev — „zlatih hiš,“ kamor Kranjci pridno romajo in prejemajo milosti.

Tu naj pa še jaz pristavim: V vsih ljubljanskih cerkvah in kapelah, kakor v Marijanišču, v semenišču, kar je meni znano, je 68 altarev, in na teh je 54 podob, kipov (en relief) Matere Božje, bodisi, da je sama ali z Božjim detetom, ali s sv. Anno, ali pod križem, ali v sveti Družini.)

Pater Abraham od Kranjcev nadalje tako govori:

Meni se vidijo Kranjci, ta pobožni narod, kakor sami otroci; — pa bi kateri rekel: Kako morajo biti Kranjci otroci, ker je med njimi veliko hbrabrih mož in junakov; bil je na priliko Kranjec Andrej Eberhard Rauber, vojni dvorni svetovalec cesarja Maksimilijana, visokosti je 3 vatre in take moči, da je naj močnejšo podkov med persti zlomil kakor šibico, brada, katera mu je segala do podplatov, jo je moral zavoljo dolgosti zataktniti v pás. Ta in enaki vendar niso otroci. —

Da, da, ta in vsi Kranjci so sami otroci. Ktero posebno lastnost pa imajo otroci? Otroci, kadar parkeljna zagledajo, ali kadar se jim kaj hudega pripetí, berž tečejo k Materi in se v njenem krilu zakrivajo.

Na ta način so vsi Kranjci otroci; kajti pri vsaki nezgodi ali nesreči se precej zatekajo k Materi Božji, posebni varhinji predrage vojvodine Kranjske, in tam najdejo zavetje in pomoč v dušnih in telesnih potrebah.

Pridigar omeni potem tudi svetih škofov Maksima in Flora v Emoni, zdaj Ljubljana, katera dva svetnika primérja dvema studentema, po katerih Kranjci veliko milosti zajemajo.

Od svetega mučenca Pelagija, kateri je bil rojen v Emoni, govori, da je on gotovo velik priprošnjik Kranjcem, svojim rojakom, kakor je bila kraljica Estera pri kralju Asueru Izraelcem, svojim rojakom.

Nadalje je Pater Abrahamu čudo nad čuda, da se Kranjci celo zelénca ne bojijo, in sicer zato ne, ker stavijo vse svoje zaupanje v Boga in v priprošnje svojih svetih patronov.

Tukaj bi nemara kdo rekel: Kako to, da v ti pridigi niso nič omenjeni svetniki in patroni, kateri se na Kranjskem in sploh na Slovenskem posebno časté, n. pr. sv. Jožef, sv. Juri, sv. Martin in drugi. Vzrok temu zna ta biti, da so bili sv. Jožef i. t. d. prejšnje leto v slavnostnih govorih omenjeni, ker so Kranjci, kakor smo slišali, vsako leto imeli obletnico v čast svojih patronov, nam pa tisti govori in tudi poznejših let niso znani, ker je le govor leta 1705 do nas prišel.

Slavni pridigar našteva, kaj vse so sv. patroni nam ljudem, ter pravi: Nam ljudem so sveti patroni to, kar so kolci vinski terti, na katere se ovija; — nam so

sveti patroni to, kar je sidro barki na morji; nam so sveti patroni to, kar je koklja piščetom, katera jih pod peruti skriva proti roparskim živalim; nam so sveti patroni to, kar so glavni stebri poslopju.

Ker tedaj kranjski narod svoje svete patrone tako zvesto časti, bodo tudi oni Kranjcem to, kar je bil angelj Rafael Tobiju, katerega je na potovanji varno vodil; — to, kar je bil Habakuk preroku Damielu, kateremu je v levnjak jedí prinesel; — to, kar je bil prerok Elija vdovi v Sarepti, katero je smerti lakote rešil; — to, kar je bil prerok Elizej sivcu Naamanu, katerega je gob očistil; in to kar je bil Mozes Izraelcem, katere je iz Egipta varno peljal skozi puščavo proti obljubljeni deželi.

Sloveči pridigar je sklenil govor tako-le:

Tedaj je to vse hvale vredno, da predragi kranjski narod tukaj na Dunaji vsako leto svečanost v čast svojih svetih patronov napravi; zavoljo tega jih bo Najvišji blagoslovil na duši in na telesu, in bode Kranjcem enkrat v večnosti to podelil, kar imajo že zdaj v času o svoji deželi; — ne daleč od Ljubljane namreč je samostan Kartuzijanov z imenom: Vallis jocosa, to je, po slovensko vesela dolina — dolino večnega veselja bode jim dal!

Bog Oče, Sin in Sveti Duh. Amen.

Da tudi jaz po načinu Pater Abrahama, kateri je Kranjcem „večno veselo dolino“ zagotavljal, nocojšni govor sklenem, pa svojim častitim poslušalcem vošim Veselo goro, katera se nahaja tudi v Kranjski deželi, da bi bili na veseli gori enkrat večno tako srečni, kakor so bili nekdanj trije apostoli na gori Taboru srečni.

Hvaljen b. J. Kr.!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Sto pet in trideseti psalm,

tako rekoč:

litanije stare zaveze.

V spomin 81letnega godú prečastitega gospoda zlatomašnika, bivšega profesorja itd.

Dr. Jožefa Muršeca.

1. Vse od naroda pa do naroda
Ljudstva hvalite Bogá in Gospoda:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
2. Vsi od naroda pa do naroda:
Bóga bogóv hvalite Gospoda
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
3. Vse od naroda pa do naroda
Ljudstva — gospodov hvalite Gospoda:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
4. Ki brez pomoči ino brez truda
Dela nezmérna čudežev čuda:

Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.

Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.

5. Ki je nebesa umno ustvaril,
Zvestim jih bode zvesto podaril:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
6. Ki je premodro nadi vodami
Zemljo uterdil, ki je pod nami:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
7. Ki velikanske zvezde, svetila
Stvaril na nebu je preobila:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
8. Solnce, ki slavno dnevu kraljuje,
Zemljo nam blago pa razsvitljuje:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
9. Luno z zvezdami da gospoduje,
Nočne tamine pa razsvitljuje:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
10. Ki terdovratni Egipt je pokoril,
Njega pervence v nič pomoril:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
11. Ki Izraelu otenje pospešil,
Sredi zmed njih svoje ljudstvo je rešil.
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
12. Ki jih z mogočno vodil je roko,
Peljal 'z dežele z ramo visoko:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
13. Ki je razdelil vode šumeče,
Narazen ločil morje rudeče:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
14. Ki Izraela zvoljeno čedo
Peljal je varno skoz njega sredo:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
15. Ki faraonce v morje pogreznil,
Z vodo šumečo moč jim poveznil:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
16. Ljudstvo v deželo svoje je zdravo
Peljal skoz divjo, suho pušavo:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
17. On je potolkel kralje velike,
V prah je razdrobil prazne malike:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
18. On, ki vladarje sterl je mogočne,
Storil še v nič je dela njih močne:

19. Je Amorejcem grozno zadela
Séhona kralja njegova strela:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
20. Oga je vdar'la slična osoda,
Trinog je bil bašanskega roda:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
21. Djal njih deželo je na kosove,
Drugim razdal posestva njihove:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
22. V délež izročil med ljudstvo si svoje,
Ki spolnovalo povelja je tvoje:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
23. Ker ti po svoji neskončni dobroti
Spomnil se nas si v ponižni nizkoti:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
24. Milostno nas si pogubnosti rešil,
Naše sovražnike v brezno si trešil:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
25. Tebi so dragi ponižni in mali;
Hrano podajaš ti vsaki živali:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.
26. Bitja presrečna nebeškega roda,
Vé na vse glase hvalite Gospoda:
Silno veliko, in vedno še novo —
Smiljenje večno res je njegovo.

Scitoslav.

Iz Ljubljane. Obletnica Vincencijeve družbe 27. svečana se je obhajala prav ginljivo. Kakor je bilo napovedano, je bila sv. maša s skupnim sv. obhajilom v Šenklašču, zvečer pa obletni shod v prostorih katoliške družbe. Prečastiti gosp. predsednik prošt Jarc je v pričo lepega števila odličnih družbenikov pričel sejo s splošnim poročilom o družbenih zadevah, posebej poročevali so pa: g. kan. A. Zamejic kot predsednik Šenklaške, g. župnik J. Rozman enako o Šentjakopski konferenci, in g. dr. Lampe o Marijanišču in zavetišču.

Veliko so marsiktere naprave in posamezni dobrotniki, kakor tudi družbeni g. odborniki, skozi leto darovali za uboge družine in za sirotinske otroke; pa se je tudi veliko dobrega storilo, o čemur bomo prihodnjič več poročali. Za zdaj bodi samo omenjeno, da vsaka obeh konferencij je podpirala do sto ali več ubožnih družin ali posameznih oseb, in v Marijaniški napravi je kacic 120 dečkov, ki prav dobro napredujejo v vednostnem in nraavnem oziru, ter posebej tudi v lepem obnašanju, spodobnosti in pobožnosti. Splošnji vtis so naredila poročila, da Vincencijeva družba je res velik blagor za ljubljansko mesto, pa tudi sicer za deželo.

Opomnimo naj posebej to, da je shod izrekel željo, naj časniki v njegovem imenu naznanijo posebno in

serčno zahvalo vsem dobrotnikom, kateri so skozi leto sploh, ali tudi posebej s kakim blagim darom podpirali Vincencijevo družbo, in to bodi s temi versticami spolnjeno: Bog živi vse dobrotnike revežev in povračuj jim z naj večjo obilnostjo njih dobre! Bog jih blagoslovi za sedanje in prihodnje življenje!

Terst. (*Postni pastirski list.*) (Konec.) Sedaj pa, predragi! pomislite nekoliko: ali se vam ne dozdeva, da one pomenljive besede, s katerimi je opominjal sv. Ambrož mogočnega cesarja Teodozija, tudi vsakemu izmed nas ponavlja naša vest, rekoč: „Ti, ki si posnemal grešnika, posnemaj tudi spokornika?“ Si posuemal Davida v grehu, posnemaj ga tudi v pokori!

Grešili smo, da, grešili in vsi brez izjembe žalili svojega Gospoda. „Mi vsi smo bili kakor zgubljene ovčice, vsaki je zašel po svoji poti.“ (Izaj. 53. 6.) In ako tudi nismo oskrunili svoje duše s tolikimi pregrehami, kakor David in Teodozij, zato ker nas je podpirala moč milosti božje; ali nismo pa na drugi način omaževali svoje duše ter obtežili svoje vesti z dolgovi ostudnih pregréh, težkih vsled njih velikega števila, težkih vsled dolzega časa, kar v njih živimo! Ako po besedah sv. pisma celò pravični večkrat pade, ako nas opominja sv. ap. Jakob, da „v mnogih rečéh mi vsi grešimo“ (Jak. 3. 1.), ako sv. evangelist Janez nič ne pomišlja, ampak kar naravnost lažnjivca imenuje tistega, ki se derzne terditi, da nima greha, rekoč: „Ako pravimo, da nimamo greha, goljufamo sami sebe in resničnosti ni v nas“ (I. Joan. 1. 8.); — kaj bomo morali reči mi, če primerjamo svoje življenje, svoje ravnanje s postavami sv. evangelija? Menim, da boljšega ne moremo reči, kakor da s psalmistom zdihujoč kličemo: „Obdali so me moji grehi... večje je njih število kakor število las na moji glavi.“ (Ps. 39. 12.)

Pokora torej po izgledu Davidovem; pokora hitra, ki ne odlašja in ne čaka negotove prihodnosti; pokora velikodušna, ki se z veseljem poprime vseh sredstev, ki služijo v pravo spreobrnitev; pokora stanovitna, ki traja celo življenje! K spokornemu življenju nas vedno kliče dobrotljivi Bog, ki noče smerti grešnika, marveč da se poverne in živi.

In kakor je poslal Davidu grešniku preroka Natana, tako pošilja tudi nam preroke, namreč zveličavne opomine, notranje in zunanje, da naj zapustimo pot pogube, po kateri tavamo v svojih grehih. Na poseben način milostljivega skazal se nam je Gospod v preteklem letu. Glas njegov nam je donel na uho, on je terkal na vrata našega serca, da bi se zdramili iz grešnega spanja: „Zbudi se, o grešnik, dvigni se ti, ki spiš, in vstani od smerti!“ (Ephes. 5. 14.) In da bi nas spodbudil, da bi zapustili greh, nam je odperl po svojem namestniku na zemlji, sv. Očetu papežu, zaklade svojih milosti ter nam podelil odpustke svetega leta. Bilo je to vabilo „milosernosti in dobrotljivosti.“ (Os. 2. 19.) Blagor njim, ki so se ga znali prav poslužiti in sebi v prid ga porabiti!

Sej milosti ni konca ne kraja. Ker je morebiti marsikdo izmed nas se protivil ter ni hotel poslušati klica njegove neskončne ljubezni, prijel je On terpko šibo svoje pravičnosti ter razlil nad zemljo, žalibog, tudi nad našo škofijo, posodo svojega serda. Nalezljive bolezni, in v prvi vrsti strašna morilka, azijska kolera, ki je tudi v nekterih krajih naše škofije lansko poletje zahtevala toliko žrtv, bile so opomin tistega Gospoda, ki tepe, da ozdravi, in ki po besedah prerokovih „tudi v gorečnosti svojega serda ne pozabi svoje milosernosti“ (Habac. 3. 2.)

Bog nas je vedno opominjal: „povernite se k meni s celim srcem, v postu, v solzah, v zdihovanji; odprite svoja serca in povernite se k Gospodu, svojemu Bogu,

ker je dobrotljiv in milosrčen in poln usmiljenja.“ (Joel. II. 12. 13.) Bomo mar zatisnili svoja ušesa temu ljubeznivemu glasu? Hočemo mar, da tudi nad nami izusti ono strahovito prokletstvo, katero je izgovoril nekdanj v puščavi nad nehvaležnim ljudstvom izraelskim: „Štirideset let že hodim s tem rodом in sem rekel: „Oni obračajo svoje serce vedno proč od mene; niso spoznali mojih potov, zato sem prisegel v svojem serdu: Ne bodo dospeli v mir mojega kraljestva.“ (Ps. 94. 10. 11.)

O predragi! začnimo resno premišljevat svoj žalostni stan in s spokornim Davidom obžalujmo svoje grehe, dokler nam je dan še zveličavni čas, predno nas doleti smertna noč, „ko ne bo mogel nihče več delati.“ (Joann. 9. 4.) Sv. čas štiridesetdanskega posta je namenjen za to, da prinesemo vredni sad prave pokore. V bolj obilni meri rosi na nas v tem času milosrčno nebo svoje milosti, usmiljenost terka bolj pogostoma in močnejše na serca grešnikov, in sv. Cerkev nam predčuje križanega Zveličarja kot izgled in vzor najpopolnejšega zatajevanja, ter nas spominja njegovih pomenljivih besed: „Kdor hoče priti za meno, naj zataji samega sebe, naj si zadene svoj križ, in naj hodi za meno“ (Mat. 16. 24.) — in „ako ne boste delali pokore, se boste vsi enako pogubili.“ (Luk. 13. 3.) Poslužimo se tedaj te zveličavne prilike, zapustimo vendar enkrat grešno življenje, povernimo se k žaljenemu Očetu nebeškemu, ki nas željno pričakuje; ako bomo potem zvesto hodili po potu njegovih zapovedi, našli bomo mir in zadovoljnost že tu na zemlji; kajti gotovo niso prazne besede psalmistove: „Blagor jim, ki hodijo neomadežani po potu Gospodovem, ki se ravna po Gospodovi postavi.“ (Ps. 118. 1) Ako bomo studili in obžalovali storjene grehe in za naprej vestno živeli po božji postavi, bomo odvernil od sebe kazni njegove pravice, nesreče in bolezni, in z nova bomo imeli v obilnosti vsega dobrega. Vsaki izmed nas bo klical s spokornim Davidom bolj zdihovaje ko govoreč: „Usmili se me, o Bog, po neskončni milosernosti svoji in po velikosti svoje usmiljenosti izbriši moj greh! (Ps. 50. 1.-2.) In ko bomo tako zdihovali obžalujoč svoje krivice, bomo čuli tolažilne besede: „Gospod ti je odpustil tvoj greh.“

Naj prvo pa naj nas tolaži in krepi misel, da ako bomo s svojim Zveličarjem duševno umerli po resnični pokori zatajujoč sami sebe, bomo enkrat tudi z njim slavno in veličastno vstali iz groba; „kajti, tako piše sv. Pavel, ako smo bili Zveličarju vpodobljeni po smerti, vpodobljeni mu bomo tudi po vstajenji. (Rom. 6. 5.) To sladko zaupanje, predragi! naj vas vse navdušuje, da se vestno poslužite sv. časa štiridesetdanskega posta s tem, da neprestano izvršujete dobra dela; potem se bodo dopolnile besede sv. Pavla, „da kakor je vladal v nas greh ter nas umoril, tako naj vlada milost po pravičnosti, da dosežemo večno življenje po Kristusu Jezusu, Gospodu našem.“ (Rom. 5. 21.)

Družba živega rožnega venca.

Nove, priročajše podobice živega rožnega venca v raznih barvah lično natisnjene so izšle z dovoljenjem v. č. knezoškofijstva ljubljanskega. Dobivajo se a) roža = 15 listkov po 50 kr. (in poštnino) pri vodstvu bratovščine ali pa pri knjigoterci. Jako je priporočati, da imajo č. gg. duhovni, kjer je bratovščina razširjena, imajo svoj zapisnik rož, ker le takó se red in celota lahko ohrani, in se potem pri vodstvu v glavni knjigi spremembe hitro najdejo ter zaznamovajo.

Sedanjemu času zelo primerna je molitvena družba, tembolj ker sv. Oče jako priporočajo molitev sv. rožnega venca. Kdor hoče n. pr. v svoji župniji cerkveno ustanoviti tako družbo, mora imeti dovoljenje v. č. ordinarijata, potem mora pisati na provincijalat oo. dominikanov na Dunaj (l. Dominikanerkloster) in od ondot dobi poseben diplom s potrebnimi pooblastili, kajti verhovno vodstvo vseh rožnovenskih bratovščin ima general dominikanski. — Dokler ne izide obširnejši poduk o rožnovenski družbi, priporoča se gg. duhovnom, ki imajo v tej zadevi opraviti, P. Leikes Handbüchlein des lebend. Rosenkranzes, ali njegovo obširno latinsko delo: Rosa aurea, ali pa P. Pradel's Rosenkranzbüchlein.

Vodstvo družbe živega rožnega venca pri sv. Jakobu v Ljubljani.

Sveto poslednje olje pomaga k telesnemu zdravju.

Duhoven iz Praške nadškofije pripoveduje to-le: Nedavno sem bil poklican k šolskemu dečku, kateri je bil prav hudo bolan za legarjem (mačuh-om). Zdravnik, ki je k njemu hodil, mu je bil življenje že odpovedal. Mati v bridkosti pride k meni in me prosi, ker ni že več ne slišal in ne govoril, da naj ga saj še v sveto olje denem. Precej sem šel, in res nisem mogel otroku družega, kakor le še sv. olje podeliti. Ko sem bil odšel — mi je mati pozneje pravila — je prav terdo zaspal deček, ki je poprej velikrat glasno kričal in je bil zelo nemiren, in zbudil se je še le drugi dan — vidno bolj zdrav in terden; tretji dan mu je že jed nekoliko dišala, in ko sem ga obiskal, sem ga našel že zdravega in veselega igrati se po sobi. Tudi zdravnik, ki je menil, da je bolnik že med mrtvimi, se je močno čudil, ko ga je pozneje obiskal in ga našel, da je iz aklede jedel. (Corresp. persev. Sacerdotalis.)

Tudi šolsko, pa ne katoliško!

Govori se, da eden profesorjev je dijake motil, češ, to ni res, da bi bil Mozes s čudežem razdelil rudeče morje, ko so Izraelci skozi morje šli kakor po suhem. egipčanska vojska pa se je potopila; temuč da je Mozes le vedel porabiti čas morskega pritoka in odtoka, ter je ljudstvo izpeljal... Ta je lepa! Tedaj že vsak domišljivec bode smel ubogi mladini v glavo guliti, kar sam bere v kacic kalnih virih in v cerkvi sovražnih knjižurah? Ali ni dosti družih zmešnjav, da se mora mladina motiti še s sanjarijami kacega Bonapartovega Bois-Agmé-a ali pa juda Salvador-a, ktera utegneta biti racionalistiškim exegetom njihova „evangelista“, ne pa poštenim katoličanom. Dosti je, ako opomnimo, da samo sv. pismo to djanje kakor čudež naznanuje in se na mnogih družih krajih sklicuje na taisto kakor na veliko čudežno in čeznatorno delo Božje. Morali bi sv. pismo samo zavreči, ako bi se omenjeni prehod hotel razlagati natorno.

Naj tedaj domišljivi modrijan gre kakim luteranskim mladenčcem razlagati biblijo, ne pa katoliški mladini; kajti lutrovcu so si prisvojili pravico, sv. pismo tolmačiti po svoji glavi; katoličani pa se morajo držati tolmačenja nezmotljive svoje sv. Cerkve!

Naj pristavimo k temu še malo v to zadevajočo smešnico. — Ko je neki učenec pravil, kaj je v šoli slišal, je priprosta pa zdrave pameti oseba rekla: „No, ta je pa za Mozesom „punkelj“ nosil, da je videl, kako se je vse to godilo!“

Razgled po svetu.

Črna gora. Skoro ves svet bode ena sama kasarna; vse je na nogah, vse v orožji; zraven tega pa še tako silo zviševani davki! Pri vsem tem kličejo: nič se ne bati! Mi pa smemo reči: Bati se je pač: greha in brezverstva, kar je vzrok vsega tega zla.

Tudi Černagora se oborožuje. Pripravil v novo bode knez do 30 000 vojakov, za ktere je naročil 22.000 pušk novega kalupa. Knez umno modruje, da s tem, ko se je zopet ustanovila v njegovi deželi katoliška cerkvena vlada, se je zvišala tudi moralna moč v deželi, ki je pridobila nedavno veliko katoliških prebivalcev. Rusija, ki tare katoličane, je zoperno prebivalstvo ob Balkanu in drugim katoličanom po svetu; vlada Aleksandrova bila je priljubljena, ker je bil zanašljiv, tolerant. Knez toraj tudi vé, da daleč tudi po svetu si bode s prijaznostjo do katoličanov pridobil sočutje, na čemur je pač tudi veliko ležeče.

Nemško. Poslednje volitve v nemški državni zbor so se Bismarku toliko posrečile, da utegne imeti par glasov čez absolutno večino, to je, nekaj malo čez 100 glasov. Vender je pa to slaba in prav omahljiva večina, in središče (Windhorst) s svojimi nekako 92 glasovi mu bode lahko tudi še dalje vedno na vratu.

Francosko in Laško. Prestrašni potresi so pepelnično sredo po južnem Francoskem in po Laškem grozo delali. Nekteri pišejo celo, da bi bilo veliko čez 1000 ljudi konec storilo. Čudo bi ne bilo, kajti ravno v teh dveh katoliških deželah framasoni katoličanstvo prav hudo skrunijo in terpinčijo. V Nici n. pr. se je ob 5 zjutraj na pepelnico tako silovito streslo, da so vse hiše v svojem temelju zmaketale in od podiranja hiš, stréh itd. je vse sploh pokalo in hreščalo, obnebje je bilo v tem času kakor vse ognjeno. Potres je bil tako strašansko, da je bilo vse mesto z grozo napolnovano in sleherni je mislil, da je to njegova poslednja ura. Vsi ljudje so skakali s postelj in germeli na prosto; od strahu ni nihče čakal, da bi se bil redoma oblekel; nekteri so skakali skoz okna; nekteri so bili v tem podiranju poškodovani, nekteri podsuti in pobiti; poderl se je en zvonik, mnogi zidovi, kroni. — Pa ne dosti: vdrugič se strese ob 6 in 10 minutah, in v tretjič ob 8 in 30 minutah in — novi strah, nova groza. Noben človek si ni upal nazaj v stanovanje, če tudi je bil prehud mraz. Samih tujcev — Rusov, Angležev, Amerikancev je 2000 pribežalo na bližnjo višavo (Kdo vé, koliko greha se je storilo v teh zmešnjavah narodov, da je toliko maščevanje izbudilo!) Drugi so bežali v druge kraje, osem posebnih vlakov s 6000 potnikov je odderdralo v Pariz in s 3000 družih na Laško.

Podobno se je godilo po družih mestih. V Grenoblu (in tudi po drugod) so vse ure obstale. V Marseillu je prvi stres terpel 15 sekund; podobno v Avignonu, Nimes-u, Aix-u. Toulon-u itd. itd.; vender razdjanje, razun Nice, na Francoskem ni bilo tako hudo in ljudje ne končavani.

Hujši je bilo po Laškem, zlasti v Rivieri. V Torinu so zvonovi po zvonikih pričeli sami od sebe klembati. Zelo hudo je bilo v Genovi; veliko hiš se je razpokalo in poškodvalo. V Savoji je dve hiši poderlo, 8 ljudi je ubitih, 19 ranjenih. V Noli-u je 11 ubitih in veliko ranjenih.

Imenovanih je še polno mest in krajev, koder se je godilo enako. V Onegliji se je poderlo veliko hiš, našli so pod posipinami 6 mrtvih in 41 pokvečenih. V Diano-Marini je tretjina hiš do čistega podertih in veliko ljudi je mrtvih in obtolčenih. Tako popisujejo še

dalje te nesreče.... Ne molimo zastoj v litanijah:
„Šibe potresa — reši nas, o Gospod!“

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Splošni namen za mesec sušec (marij).

(Od papeža Leona XIII odločen in blagoslovljen.)

Vradniki.

Deržavi naloga je, da skerbi za častni blagor svojih podložnikov in njim varuje njihove pravice. In vradniki so ono orodje, kterega se deržava poslužuje, da more spolnovati to svojo nalogo; ti gledajo, da se od deržavne oblasti izdane postave v resnici izvršujejo.

Stari pogani so rekli: gosposka je živa postava — in nekdo je rekel: „Kakor zapoveduje postava gosposki, tako gosposka zapoveduje ljudstvu, in sme se reči, da gosposka še le je oživljena postava — postava brez verhovne oblasti pa je mrtva.“

Kerščanska zapoved veli: „Vsak človek bodi viši oblasti podložen; ni namreč oblasti od drugod, kakor od Boga; ktere pa so, so od Boga postavljene... Zato morate podložni biti, ne samo zavoljo strahovanja, ampak tudi zavoljo vesti (Rim. 13, 1, 5). To se pravi: postavam moramo biti pokorni — v strahu in ljubezni.

Iz tega je razvidno, kolike važnosti so vradniki. Če se vradnik zaveda, od kod njegova oblast, potem vodi tudi druge k Njemu, ki je izvir vse oblasti na zemlji; če pa zaide s prave poti, zaidejo za njim še drugi.

Pa tudi težka je služba vradniška. Visoke časti so polne skerbi — to velja zmeraj in povsod, pri svetnih dostojanstvenikih nič manj, kakor pri duhovskih. Pri prvih zadnji čas še skoraj bolj, ker sedanje razmere jako obtežujejo službovanje vradnikom.

Pervi pogoj, da je kaka deržava srečna, je ta, da je kerščanska, da so nje vladarji nadahneni s pravim kerščanskim duhom. „Če kraljevska in duhovska oblast delujeta v porazumljenje, piše Ivo Karnoški, potem imasvet dobre vladarje, potem cvete Cerkev in obrodí obilo sadú. Kjer pa je nesloga, tam ni nobenega napredka in še tisto, kar se je prej sozidalo, še tisto nesloga podere.“ Ravno to moramo pripoznati s sv. Očetom Leonom XIII: „Postave, kakoršne hočejo sedanjí čas, nameravajo vse, da bi Cerkev od deržave popolnoma ločili, ali pa da bi jo vsaj deržavni oblasti podvergli. Brezverski zakoni, brezverske šole, zatirajo redovnikov — vse to ima namen oslabiti živelj katoliški, odvzeti Cerkvi nje pravice in omejiti nje svobodo.“ Se vé da, deržava sama vsled takega ravnanja večjo škodo terpi, kakor pa Cerkev.

A vkljub temu je mnogo vradnikov, ki si menijo pridobiti svoj lovorov venec v boji zoper katoliško Cerkev; na podertinah keršanskega življenja se skušajo povspeti do novih častí in neveljive slave. In res, koliko jih pade pod njihovimi nogami, koliko jih zapelejo, da postanejo izdajavci Kristusovi; a po drugi strani zopet, koliko dobrega zamori to sovražno počenjanje vradnikov, ki imajo pač zmeraj postave in paragrafe, kedar bi se imelo storiti kaj Cerkvi v korist, nikdar pa ne, kedar bi morali varovati in podpirati duhovske oblastnije.

Drugim pa se godi tako, kakor tistemu, ki bi rad služil dvema gospodoma. Saj smo pred nedavnim časom doživeli, da je nek minister poslal svoje otroke k znanim

redovnikom v odgojilnico — in isti minister kakor vradnik preganja in zatira te redovnike. To je en izgled, ki živo kaže našo dobo. Pa družih primerljivev se ne manjka; ni treba dolgo časa iskati tacih Pilatov, ki si pred svetom umivajo roke, da ložej zakrijejo umazano svoje serce. Ti škodujejo še več, ker ti so hinavci, ki hočejo, da bi jih ljudje za boljše imeli kakor so v resnici. Na ta način marsikoga premotijo, da ne opazi takoj svojega nasprotnika, ki je v ovčji koži.

Posebno so taki na škodo poštenim, kerščanskim vradnikom. Dandanes je svetu večkrat nejasno, kaj se smé storiti in kaj né; luč pravega spoznanja je pri mnogih zatemnela, ker ne dobiva več svetlobe od tiste luči, ki je vir vse resnice — od Jezusa Kristusa. Ljudje se ponášajo s svojo vedo, s svojim znanjem — in to znanje je vendar dostikrat tako ne zanesljivo in poveršno! Obojnimo to na vradniški stan. Tu zadenemo v mnogih slučajih ob težavo, da marsikteri vradnik tudi ne spozná prav, kaj je njegova dolžnost. To pa ravno zavoljo vradnikov polovičarjev, ki se včasih ogrevajo za katoliško stvar, se kažejo po zunanje, kako bi bili dobri kristjani, gledé svojih stanovskih dolžnosti pa marsikaj storé, kar se s stališča svete vere ne more opravičevati. Tako se pravi pojem o dolžnosti, ktero ima vsakteri vradnik, skali in temen postane. Sovražniki svete Cerkve se potem le prevečkrat sklicujejo na te dozdevne dobre vradnike, češ, ti so pobožni — sami jih imate za take, in vendar to ali uno delajo. In če pride morda med nje mož, ki je res vesten v svojih opravilih, ki deluje v resnici tako, kakor se spodobi zvestemu kristjanu, očitajo mu potem vpornost, svojeglavnost, i. t. d. Da ima vsa dolžnost le v Bogu svojo pravo podlago in da se mora Božji zapovedi umakniti vsaka človeška postava, na to se le prerado pozabi. „Boga je treba bolj poslušati, kakor ljudi,“ tega nauka mož, v čegar sercu živí pravoversko prepričanje, nikdar ne zataji, če tudi mora pustiti službo, in žertovati sebe in svojo družino.

Hud je sicer tak udarec, nesreča za dotičnega in ob enem zguba za stvar katoliško, ker dobrih vradnikov je silno potreba. Ali udati se mora, bi mu bilo drugače odločno nastopiti zoper katoliško Cerkev. Pravim, da dobrih vradnikov je potreba, kajti, kakor so potrebne postave napolnjene z duhom kerščanskim, ravno tako zahteva blagor človeški, blagor deržave in Cerkve pravih kerščanskih vradnikov. Če bi bil vradniški stan naklonjen sv. veri, mnogo sovražnih postav bi zgubilo svojo moč in svoj pomen.

Stvar je tedaj važna in vredna, da jo priporočimo pri sv. Sercu Jezusovemu. „Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in dajte Bogu, kar je Božjega“ je resno zahteval naš Učenik. Cesar vlada po svojih vradnikih, — kaj smo tedaj dolžni? Dolžni smo cesarju in njegovim namestnikom pokorščino, da torej četrto zapoved vestno spolnujemo. Razun tega lajšajmo svetni gosposki nje vže tako težavno stališče s tem, da ji ljubeznjivo in poterpežljivo pomagamo, kjer moremo — pred vsem pa, molimo za njo!

Prosimo presv. Serce Jezusovo, da vterdi dobre vradnike v njih mišljenji in pomnoži njih število, da okrepcá plašne in nestanovitne, da bodo sv. vero povsod pogumno spoznavali, da potolaži in umiri nasprotnike, da vsaj navlašč ne bodo delali škode, katoliški Cerkvi. Za to prosimo, in za to molimo k presv. Sercu Jezusovemu! Prošnje nam ti, o Gospod, ne boš odrekel, saj so vsa serca v tvoji roki, in ti jih lahko napolniš z ognjem prave ljubezni Božje.

Potem se bo zgodilo, kar pravi sv. Avgustin, „da se noben deržavnik ne bode večupal terditi: da kerščanska vera nasprotuje telesnemu blagru — ampak spoznali bodo, da je ona

vsim deržavljanom v veliko korist, če hočejo vstrajno in natančno živeti po njenih naukih; — svet se bo veselil dobrih vladarjev, in Cerkev bo cvetela in bo donašala obilo sadu.

Posebni nameni za mesec sušec.

8. *S. Janez Božji*. Redovi, ki so v posebni zvezi z molitvenim apostolstvom, za odpravljanje slabih časopisov; dobre ženitve.

9. *S. Frančiška Romana*. Da bi se razširjale družbe kerščanskih mater; da bi ponehal tisti posvetni duh, ki se vedno bolj razširja med omikanim ženstvom.

10. *Ss. Štirideset vitezov*. Bavarska kraljeva rodbina; za pravega duha med vojaki; več zanemarjenih fará.

11. *S. Heraklij*. Delo sv. Frančiška Reg.; več taci, ki so brez službe; mornarji.

12. *S. Gregor Veliki*. Cerkevni verhovni poglavarji; cerkvena godba; zidanje neke cerkve Serca Jez. in neke otroške varovalnice.

13. *III. Postna nedelja. S. Roderik*. Stanovitno zapiranje v pravno moč Kristusovega terpljenja; več dijakov, da bi si izvolili duhovski stan.

14. *S. Matilda*. Dušne in telesne zadeve več redovnikov; več rodbin, ki so v nevarnosti, da popolnoma obožajo; važne preskušnje.

15. *S. Longin*. Spreobrnjenje Kitajcev in Japoncev; za goreče duhovne; deška in duhovska semenišča.

16. *S. Ezebijsa*. Kristjani v Ameriki in v Avstraliji; za ozdravljenje muozih za katoliško stvar veliko delujočih oseb.

17. *S. Patrik*. Irako; usmiljenje do afrikanских zamurcev; mnogo dušno bolnih.

18. *Ss. Edeard*. Da bi se Angleži zedinili s katoliško Cerkvijo: za vestno poplačanje vseh dolgov; pravde.

19. *S. Jožef*. Sv. Oče papež; cesar Avstrijski; delavci, da bi se navzeli kerščanskega; družbe rokodelskih mojstrov, pomočnikov in učencev.

20. *IV. postna nedelja. S. Volfram*. Duh prave spokornosti; „duhovni in obhajanci“; težavne kupčijske in denarstvene zadeve.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Na nogi hudo bolna žena za pomoč. — Goreče se priporočim v molitev vsim častivcem Naše ljube Gospé, častitega sv. Jožefa in sv. Antona, da bi Bog pomagal v veliki potrebi na prošnjo teh pomočnikov. Ako bodem uslišan, hočem naznaniti po Danici. Sv. Jožef pomagaj! — Dve bolni osebi ste prav goreče priporočeni v bratovsko molitev za pomoč. — Bolan duhoven.

Listek za raznoterosti.

V katoliški družbi je preteklo sredo g. A. Kalan doveršil znamenito pojasnovanje o igrokazih in kazališču. Prihodnjo sredo se prične razprava in nauk o lepoti; komur tedaj je kaj do lepote, utegne priti poslušat.

Č. P. Pavlin Goršič, v redu sv. Frančiška v Ljubljani je umerl pretekli petek, 25. sveč. v 56. letu svojega življenja R. I. P.

Na Otoku Lesini je umerl ondotni skof milgsp. dr. Andrej Ilić. Rojen je bil l. 1827 na otoku Lisi in škof je postal l. 1876. R. I. P.

Janssenova zgodovina nemškega naroda je v Parizu v francoščini prišla na svetlo in Francozi so vsi iznenadeni od tako izvrstnega dela. Celo eden naj večih liberalcev je celi l. zvezek prebral v eni sapi in zaklical: „Voilà, la vraie régénération de l'histoire“ — Evo pravega prerojenja zgodovine! Pri toliki slavi Janssenovi na Francoskem pa marsikter avstrijski profesor pita ubogo mladino s kalno zgodovino Cerkev sovražljivih virov in z očitnimi neresnicami, zlasti oziroma na luteranstvo itd.

Skrivna svétnika Nj. veličanstva sta postala: knez nadškof Goriški dr. Al. Zorn, in knez nadškof Praški dr. Frančišk gr. Schönborn.

Gosp. dr. Jos. Muršec, prof. v pokoju, konsist. svetovalec, zlatomašnik v Gradcu, obhajal je l. marca svoj 81letni rojstni god. (Rojen je bil l. marca 1807 pri sv. Bolfanku v Slov. goricah.) Velezaslužni, preblagi rodoljub, velik dobrotnik labodske škofije in svoje rojstne župnije je tudi prijatelj in čitatelj naše „Danice“, na katero je naročnik, in je bil nekdaž dopisnik. Starček je še krepak in zdrav; Bog ga živi še mnogo lét!

J. Gomilša.

Starost cesarjev in kraljev evropejskih. Nemški cesar Viljem ima 89 lét, papež — kralj Leon XIII 76 l.; Nizozemski Vilem 69, angleška kraljica Viktorija 67; Brazilski cesar don Pedro II 61; cesar Frančišk Jožef I 56, Belgiški kralj Leopold 51; Portugalski kralj Ljudovik 48; Rumunski kralj Karol 47; Turški sultan Abdul-Hamid 44; Sardinski kralj Humbert 42; ruski car Aleksander III 41, gerški kralj Juri 41; Serbski kralj Milan 32 lét; Španjski kralj Alfonzek nekaj mescev.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župn. Ant. Hočevár v Št. Lor. 2 gld. — Po č. g. vik. Fel. Zavodniku neim. 5 gld. — Č. g. V. D. 2 gld. — „Žirovskar“ 5 gld. — Dve dobri duši 2 gld. — G. K. P. 2 gld. — I. Z. R. 10 gld. — M. Š. R. 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Urš. Kermavnar 1 gld. — Zbirka neimen. 17 gld. — Ivan Verhovnik iz Doba nabirke 20 gld. 52 kr. — Lorenc Oblak, duh. pomočnik v Cerkljah, 15 gld.

Za sv. Očeta: Po čast. gosp. župniku Stan. Šrancu zbirka z Reteč 7 gld. — Po č. g. F. Zavodniku 10 gld.

Za pogorelce v Kuteževem: Č. g. župnik J. Arko 2 gld.

Za bratovščino S. R. Telesa: Od Lorenca ob Tem. po č. g. župniku A. Hočevarji 19 gld. 60 kr.

Za razširjanje sv. vere: Iz Mengša po čast. gosp. Ant. Koblarji 50 gld.

Za najpotrebniši misijone: Po č. g. F. Zavodniku 100 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Lorenc Oblak 7 gld. 10 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. K. Šk. v Kr.: Naročnino oddali založništvu. Hvala in pozdrav! — Sl. Čit. v Podragi: Naročnina je bila oddana založništvu, kakor tudi zdaj reklam., ter pride precej, ako še ni. — G. J. G—k v T.: „Dignum et justum est,“ kar ste opomnili; posebna hvala in pozdrav!